ఈ వారం కథ

ఆకలేసిన కాళ్ళు

బెజ్జారపు వినోద్ కుమార్

29/9/91

చీకటి సైనికులు పహారా కాస్తున్నారు. కీచురాళ్ల సమర శంఖారావాన్ని సనిధికోత్సాహంతో పూరిస్తూనే ఉన్నాయి. వేశ్య శరీరంపైన మాసిపోయిన నల్లని మడిచీరలా ఉన్న ఆకాశ వస్త్రం చిల్లుల్లోంచి మిణుగురులు రాలిపడుతూనే వున్నాయి. జీబురుగా పెరిగివున్న తుమ్మ పొదలు మానసిక రోగి ఆలోచనల్లా గజిబిజిగా ఉన్నాయి. చీకటి... చీకటి... చిక్కని చీకటి తెలుగు మేడం చిక్కుకుపోయిన బంగారు గొలుసు... బంగారం... బంగారం... షిట్...

ఏంటి ఈ రోడ్డు క్యాంపస్ బతుకులా ఇంకా సాగుతూనే ఉంది. దానియమ్మ ఇన్ని గతుకుల్లో ఎలా ఉందీ... ఒక్క గతుకులోనైనా ఒక బంగారు బిస్కట్టు దొరకదేం? ఇంటర్వ్యూ బోర్డ్‌లో ఉన్న ఆ కొజ్జాగాడి పెళ్లాం మెళ్లోకి నెక్లెస్ చేయించి దానితో వాడి కళ్లముందే కులికితే చాలు రాస్కెల్... అంత సేపు ఎందుకు... పేడిమూతి నా కొడుకు. అసలు నేనెంత కాన్ఫిడెన్స్‌తో స్టయిల్‌గా కనిపించేసరికల్లా కుళ్లుకొని ఉంటాడు... ఎప్పటికైనా వాడిపై ఆఫీసర్‌గా రాకపోతానా వాడి సంగతి తేల్చకపోతేనా... దొంగ బాడ్‌కవ్... ఛ పాడు ఇంటర్వ్యూ.

ఆహా... ఇలా ఈ రోడ్డుపైన అడవి మధ్యలో... ఒంటరిగా చీకటి జతగా... బావుంది... చాలా బావుంది. జేబులో డబ్బుల్లేక మంచిదయింది. డబ్బులుంటే ఈ పాటికి బస్సులో ఇంటికి వెళ్లి "ఈ ఉద్యోగం కూడా రాదు" అని చెప్పలేక చెప్పి అమ్మ అమాయకవదనాన్ని చూసే ధైర్యంలేక ముడుచుకు పడుకునేవాణ్ణి... ఏంటా పక్షి అరుపు... గుడ్లగూబ... భలే అందంగా ఉందే... దీని కళ్లు నాకిచ్చినా బావుండేది. కనీసం ఈ చీకటి సైనికుల నుండయినా రక్షించబడేవాడిని.

ఎవరదీ... ఏంటా తెల్లచీర... చీరతో పాటు మనిషి...

ఏంటా నవ్వు... ప్రొఫెషనల్ నవ్వు... నీ బ్రతుకు నయంలే... కొంపదీసి రమ్మని పిలవ్వు గదా... దీనియమ్మ... ఈ రాతిరి దీని పక్కలో పడుకుంటే బానే ఉంటుంది గానీ... డబ్బుల్లేవు మనిషి సృష్టించిన డబ్బు మనిషిని శాసించడం... నౌకరు యజమాని చేత చాకిరీ చేయించుకోవడం... ఛ... ఈ సర్టిఫికెట్లేస్తే పడుకోబెట్టుకుంటుందేమో...

'ఇష్‌ష్‌ష్... రా...'

'...'

'ఓయ్... ఓయ్... అలవాటు లేదా చేసుకో... దా...'

భలే థ్రిల్లింగ్‌గా ఉంది... కన్ను కొట్టడం.. ఈలవేయడం భలే ఎగ్జయిటింగ్‌గా ఉంది. ఛ అన్నింటికీ డబ్బుతోనే లంకె... కొంపదీసి నన్ను, నాలోని అందాన్ని చూసి పిలుస్తుందేమో... అవును... అంతే... అంతే... అం... అమ్మయ్య... దాటేసాను...

ఇక నాలుగు కిలోమీటర్లు నడవాలి... ఎందుకు నడవడం... ఇంటికి వెళ్లగానే... మొగుడొదిలేయగా ఇంటిలోనే ఉన్న అక్కయ్య వస్తుంది చిరునవ్వుతో... 'పోనీలేరా చిన్నా! ఇవాళ గాకపోతే రేపు వస్తుంది. వెధవ ఉద్యోగం' అంటూ మండుటెండలో రోడ్డుపై పడి కమిలిపోయివున్న పిచ్చుక పిల్లలాంటి హృదయంపైన మంచుముక్కల వర్షాన్ని కురిపిస్తుంది. అప్పుడే హారాకిరి చేసుకుని హృదయాన్ని అక్కయ్య పాదాలముందర పెట్టాలనిపిస్తుంది... కాని ఈ వేదన కుటుంబాన్ని పోషించదు గదా... ఎలా.. .ఎలా... రేపటినుండి కుటుంబం చావకుండా ఉండడానికి... ఏం చేయాలి? ఏం చేయాలి...? ఏం చేయాలి...? భయం... భయం... భయ్యం... భయమేస్తోందమ్మా... భయమేస్తోందక్కా?

'అరేయ్ ఆగు...'

....

'కదలకు... లోపల దాచిన డబ్బులన్నీ ఇచ్చేయి... చంపేస్తా...'

'వెతుకు... వెతకరా నా కొడకా... వెతుక్కో... జేబులన్నీ వెతికితే కనీసం బస్ టిక్కెట్టు కూడా దొరకదురారేయ్... నిన్ను నిరాశపరుస్తున్నాను... ఒకసారి పగలబడి నవ్వనా... అదేంటి? ఫైల్‌లో ఏమి వెతుకుతున్నావు? చింపెయ్.

వాటిని చింపేయ్... ఎల్లుండితో వాటి విలువ చిత్తుకాగితాల్తో సమానం... ఏంటి నిజంగా చింపేస్తున్నావా? పర్‌పర్‌పర్‌ర్... ర్,ర్,ర్ ఆహా ఎంత కర్ణపేయంగా ఉందిరా బాబు... ఇంతటి మాధుర్యం ఇన్ని రోజులూ ఏటిల్లో ఎలా దాగి ఉందిరా...

ఎర్,ర్... ర్,ర్, ర్,ర్... చింపేయ్... ఆహా... ఆ టెలిఫోన్ ఆపరేటర్ గాడి పెళ్లాం పేరల కదలికకి నేపథ్యంగా ఏం సూటవుతుందిరా... ఏంటి చింపడం అయిపోయిందా... అయ్యో... ఇంత భయంకరమైన నిశ్శబ్దాన్ని వదిలి వెళ్లిపోతున్నావా? భరించలేని నిశ్శబ్దం...

భరించలేను ఈ చీకటి సైనికుల నిశ్శబ్ద కవాతుని... అయినా మొత్తానికి నాకో మార్గాన్ని చూపించి వెళ్లావు... నాకు కూడా ఎవడన్నా దొరక్కపోతాడా... అదిగో ఎవరో వస్తున్నారు... ఎవడో ముసిలాడు తెలిసినాడో... గుర్తుపట్టేవాడో కాదు గదా... కాదు.

.. రంగంలోకి దిగు...

'రేయ్ ఆగక్కడ...

'...'

'మర్యాదగా ఆ డబ్బంతా ఇచ్చెయ్యి. లేకపోతే చంపేస్తా...'

'బాబూ వద్దు బాబూ... ఈ నూటిరవై రూపాయలు... నా మనవరాలు... రెండేళ్లది బాబు... ఈ రాతిరి దానికి ఫిట్స్ వచ్చాయి బాబూ... డాక్టర్ కోసం పోతున్నా... నీకాళ్లు పట్టుకుంటా బాబు...'

వార్నీ... ఏడుస్తున్నావా? మొహంలో అంతటి దీనత్వం వద్దురా బాబు, గుండెల్ని పరాపరా కోస్తోంది. పో... వెళ్లిపో... ఒరేయ్... నా బ్రతుక్కి దొంగతనం దోపిడీలు కూడా చేతకావని నిరూపించి నన్నో చవటగా ముద్రించి... నన్ను... నా ఉనికిని చంపేసిపోతున్నావురా... బీడ్‌ఖావ్... ఇంక నేనెందుకు పనికొస్తానా? రేపటి నుండి అమ్మని, అక్కని, ఎలా బతికించుకోవాలి? నన్నేడిపించి పోతున్నావ్‌రా... బేవకూఫ్...

హమ్మయ్యా... అదిగో... అల్లదిగో... అంత దూరంలో ఊరు కనిపిస్తోంది. ఇదేంటి... అడుగులు తడబడుతున్నాయి...? గుండె ఇలా గడగడా కొట్టుకుంటుందేం? అదేంటి... ఏదో భీతావహమైన పిలుపొకటి మనసు అడుగు పొరల్లో... ల్లో... ల్లో...ల్లో...పలిపొరల్లో... అసలెక్కడిదీ ఇంతటి లోతు... ఇంతటి భయానకమైన, శరీరాన్నంతా వణికించే కదలిక అంతలోతుల్లో ఇన్ని రోజులు ఎలా దాగుంది?

రేపు ఎలా గడవాలి...? ఎలా? ఎలా? చావు... ఎంత హాయైనది. బాధసర్పద్రష్టులకే చావు హాయ్యేది.)

'తెగతిని బలిసే నా కొడుకులకి కోరికలు తీర్చుకోవడానికి వీల్లేకుండా చేసే రాక్షసి... అయినా సృష్టిలో బాధలు లేనిదెవరికి? బాధ లేకుండా సంతోషం విలువ ఎలా తెలుస్తుంది? కాని ఈ బాధ... అంతంలేని బాధ... మనుగడను నమిలి జీర్ణం చేసుకొని కన్నీళ్లను మాత్రమే విసర్జించే బాధ... సంతోషం అనే భావనని ఊహామాత్రంగా కూడా దర్శించనీయని బాధ.

.. చావడం మంచిదే... కాని నా చావు నాకు మాత్రమే పరిమితం అయితే ఫరవాలేదు... కాని ఇన్ని రోజులు అమ్మ అక్కలను కాల్చుకుతిని... నా చావుతో వారిని ఇంకా ఏడ్పించడం? అమ్మో ఊరు దగ్గరవుతోంది... ఇదిగో మళ్లా ఈ పాడు గుడిసెలు పొదలు... లంజెలు... లంజెలు... కనీసం వాళ్లకు శరీరం అయినా ఉంది... విలువైన శరీరం... ఏది చాతగాకపోతే దానిని పెట్టుబడిగా పెట్టి డబ్బు సంపాదించవచ్చు.

'ష్... ఇలారా...

'ఎవరిదా గొంతు... ఎవరు... ఓహో... సీత... లక్కీ గాళ్... ముసల్దానిలాగా అయిపోయింది. అయినా ఆమెను చూస్తేనే అదో కదలిక గుండెలోతుల్లోంచి తన్నుకొస్తుంది... తొమ్మిదో తరగతిలో ఎపుడూ క్లాస్ ఫస్ట్‌గా ఉండేది... మోస్ట్ ఇంటెలెక్చువల్... అప్పుడామె అంటే ప్రేమ...గౌరవం... ఇప్పటికీ కూడా..

'ఓయ్... ఓయ్... నువ్వా ఎక్కడ్నుంచి వస్తున్నావింతరాతిరి? కాసేపు పడుకొని వెళుదువుగానీ...

'...'

'డబ్బులు ఏమీ ఇవ్వక్కర్లేదులే కన్నా...'

'ఇదేంటి అడుగులు ఇంత వేగంగా వేస్తున్నాను. ఆమె శరీరం పుచ్చిపోయినా సీతపైన అదే ప్రేమ... అదే గౌరవం... మరి ఎందుకు తిరస్కరించాను? ఏమో... ఏమో... ఆలోచించేంత ధైర్యం లేదు. నడువు... నడువురా... ఇంటికి నడువు... రేపు పొయ్యిక్రిందికి నీ మెదడుని మండించి.... పొయ్యిపైన నీ గుండెని, ఊపిరితిత్తుల్ని దోరగా వేయించి ఇంట్లోవాళ్లకి వండి పెడుదూగానీ... అయినా నీ ఋణం తీరదురా... డర్టీ ఫెలో... ఛ... సీత... లక్కీగాళ్ ఆడదాన్నయినా కాకపోతిని... లంజనయి డబ్బులు సంపాదించేవాణ్ణి.

షిట్... రేపు... రేపు... ఎలా... ఎలా... గడవాలి... ఎలా?

'ఇష్...'

ఇదిగో మరో కత్తి... బహుశా కొత్తలా ఉంది... మరీ సిగ్గుపడుతోంది... పిలుపులో ఏదో గిల్టీనెస్... గొంతులో ఏదో బిడియం అడ్డుతగుల్తోంది... కొత్తకావచ్చు... బహుశా భయమా? బాధా?...

'ఇష్‌ష్... ఏమండీ...'

ఇదేంటి ఈ పిలుపు మరీ నా గుండెల్ని తాకుతోంది. అది నా జీవితంతో ముడిపడియున్న పిలుపులా అనిపిస్తోంది... కొంపదీసి...

అక్కయ్య...

మైగాడ్...

పరుగెత్తు... పరుగెత్తరా... లక్కీ ఫెలో... ఆమె నిన్ను గుర్తించకముందే వేగంగా పరుగెత్తు... ఆహా... ఎక్కడిదీ ఇంత రిలీఫ్.. ఎక్కడిదీ అడుగుల్లో ఇంతటి ఉత్సాహం? ఎక్కడిదీ భవిష్యత్‌ను గురించి ఇంత నిర్భీతి...? రేపును గురించి చింత అంతా ఎక్కడికి వెళ్లిపోయింది? ఒక్కసారి వెనక్కి వెళ్లి ఇంతటి ఆనందానికి కారణమైన అక్కయ్య పాదాల్ని కన్నీటితో కడిగితే... అమ్మో... వద్దు... వద్దు...

(తిలక్ కథ ఆశాకిరణం చదివాక రాసిన కథ)